

**J'ai tué ma mère, haat en liefde tot op het bot gefileerd
Ondine ontstaan door schrijversstaking
Fantastic Mr. Fox: eigenzinnig en intelligent
Wat verder?
Tenslotte ... vrijwilliger(s) gezocht!**

Beste lezers van Take (42)

De verschijning van deze Take heeft even op zich laten wachten. Normaliter krijgt u 'm te lezen rond het uitkomen van de ladder, we lopen nu wat achter, omdat ik nog niet zo lang geleden van vakantie ben teruggekeerd.

Om u maar meteen jaloers te maken: we hebben er een verblijf op zitten van zo'n vijf en een halve week, waarin we Zweden van zuid tot noord en vice versa hebben doorkruist, het Finse deel van Lapland opnieuw uitgebreid hebben verkend en waarin we het lege gebied van noordelijk Finnmark in Noorwegen hebben (her)ontdekt.

We waren er, slechts met een andere enkeling, onderdeel van een overweldigende natuur, ondergedompeld in een rust die je vrijwel nergens meer in de rest van Europa tegenkomt en we zijn weer getuige geweest van de midzomernachtzon, dat bijzondere natuurverschijnsel waarop het hoge noorden van Scandinavië patent heeft.

Jawel, we hebben, voor de tweede maal, en weer met vele honderden, op de Noordkaap gestaan, kijkend naar een net niet ondergaande zon – dat was tien jaar eerder bij ons eerste bezoek aan de Noordkaap wel anders, want toen waaiden we bij windkracht 8 en met een temperatuur van net aan vier graden boven nul bijna van de kaap en verschool de zon zich achter een dikke nevel.

Maar het echte 'Noordkaapgevoel' hadden we in Berlevag, waar we na een urenlange wandeling slechts met z'n tweetjes op de Tanahorn, een plateau op bijna 300 meter hoogte boven de Barentssee, een voormalige offerplaats van de Samen (Lappen), de vroegere bewoners van de streek, getuige waren van een prachtige net-niet zonsondergang rond het middernachtelijk uur. We voelden ons figuranten in de mooiste natuurfilm die we ooit hebben gezien.

Ik hoop oprecht dat u, waar dan ook, net zulke fijne herinneringen hebt overgehouden aan uw vakantieverblijf in de voorbije maanden.

Terug naar de werkelijkheid van vandaag. De maand september mag dan wel zijn begonnen, ik ben er nog net op tijd bij om u warm te maken voor een aantal films dat voor deze maand op het programma staat. De toezeggingen die ik in voorbije Takes heb gedaan, kom in de komende maanden nog wel na.

Hartelijke groet,

Loek Heskes

J'ai tué ma mère, haat en liefde tot op het bot gefileerd

Alleen al vanwege het lef van regisseur, scenarist, producent én hoofdrolspeler Xavier Dolan moet u deze Canadese film gaan zien. Dolan kreeg op het laatste Rotterdamse filmfestival, waar ik de film heb gezien, de prijs van de jongerenjury, maar **J'ai tué ma mère** verdient ook heel veel volwassen aandacht.

In Dolan's film staat de meer dan stoeve verhouding centraal van een soms buitengewoon irritante moeder, een mooie rol van Anne Dorval, en haar soms nog veel irritantere zoon, de rol dus die Dolan zelf voor zijn rekening neemt, voor een belangrijk deel op eigen ervaringen gebaseerd. Wat zich tussen de egocentrische puber en de manipulatieve moeder afspeelt, valt met geen pen te beschrijven. De wispelturigheid viert bij beiden hoogtij, beiden verafschuwen elkaar, maar beiden kunnen ook weer niet zonder elkaar. En dat heeft Dolan allemaal heel fraai (en herkenbaar?) in beeld gebracht. Allerhande verwijzingen en literaire citaten maken de film nog verrassender.

Dolan heeft met *J'ai tué ma mère*, wat mij betreft, een overtuigend filmisch handschrift gezet.

Ondine ontstaan door schrijversstaking

Soms maakt de 60-jarige Ierse regisseur Neil Jordan grootschalige Hollywoodproducties, soms beperkt hij zich uit eigen vrije wil tot kleinschaliger films, soms wordt hij daartoe gedwongen. Bij het maken van **Ondine** werd hij er toe gedwongen, want zijn voornemen om weer 'ns een groter project op te zetten, kon vanwege een schrijversstaking in Hollywood, zijn thuisbasis, geen doorgang vinden. *Ondine* is Jordan's 19de film. U kent hem ongetwijfeld van films als *The Crying Game* – de weergaloos fraaie verfilming van de vertrouwensrelatie die ontstaat tussen een gegijzelde Britse soldaat (Forest Whitaker) en zijn IRA-bewaker (Stephen Rea), de film die in 1993 een Oscar voor het beste scenario kreeg, dat van Neil Jordan.

Vijf jaar later, in 1997, maakte Jordan de fenomenale film *The Butcher Boy*, waarin de dagdromen van een kleine jongen regelrechte nachtmerries worden (met fantastische rollen van Stephen Rea, hij weer, en de jonge Eamonn Owens). Het imposante camerawerk

in deze film was van Adria Biddle, de man die eerder furore maakte met *Thelma & Louise*.

Nog weer twee jaar later levert Jordan weer een meesterwerk af met *The End of The Affair*, een dagboekver telling over een verhouding tussen twee geliefden in een door bombardementen geteisterd Londen met Ralph Fiennes, Julianne Moore en weer Stephen Rea. *Ondine* zal niet de status krijgen van deze films, maar is vanwege de vormgeving en de

vertelling een bijzondere film, niet het minst overigens ook door de vertolking van Colin Farrell van de visser die op een dag een droomvrouw (?) in zijn netten krijgt. Het ruige Ierse kustlandschap speelt een eigen rol in de film. De oplossing van het mysterie in *Ondine* zit 'm in het slot, maar dat is voor een film van Jordan toch eigenlijk ook weer geen verrassing.

Fantastic Mr. Fox: eigenzinnig en intelligent

Animatiefilms hebben niet mijn grootste voorkeur – medeprogrammeur William van Kempen is altijd bij ons programoverleg de grote pleitbezorger van dit type films –, maar **Fantastic Mr. Fox**, de animatiefilm van Wes Anderson die ik op het laatste Rotterdamse filmfestival heb gezien, maakte mij ook razend enthousiast.

Dat had natuurlijk ook te maken met de regisseur, bekend van prima films als *The Royal Tenenbaums* – met een fantastische, bijna schmierende Gene Hackman – en *The Darjeeling Limited*, én met de stemmen in *Fantastic Mr. Fox* van ondermeer George Clooney, Bill Murray en Meryl Streep.

Anderson's *Fantastic Mr. Fox* is de verfilming van het beroemde boek van de Britse auteur

Roald Dahl, zelfs meer dan dat, want Anderson heeft hier en daar personages in zijn productie toegevoegd die in Dahl's boek niet voorkomen. De film behaalde dit jaar een Oscar-nominatie, maar moest het beeldje uiteindelijk laten aan de Disney-Pixar-productie *Up*. Anderson heeft meer dan drie jaar aan zijn film gewerkt. Op grond van zijn reputatie had hij de 'stemmen' al snel gecontracteerd, maar de financiering van de productie en de verlangens van de

producenten, die nog wel 'ns afweken van de opvattingen van de regisseur, maakten dat de verfilming en zeker de afronding van *Fantastic Mr. Fox* geruime tijd in beslag namen.

De Oscarnominatie was voor velen het bewijs dat regisseur Wes Anderson er in was geslaagd om zijn dierenpersonages een herkenbare menselijkheid te geven. Ik heb *Fantastic Mr. Fox* inmiddels tweemaal gezien: nog veel meer dan bij andere films zag ik in de tweede sessie elementen die mij in de eerste versie niet of nauwelijks waren opgevallen. Ik verwacht dat het u ook zo zal vergaan.

Wat verder?

We zijn de septembermaand inmiddels begonnen met *Mao's Last Dancer* van de vorige maand 70 jaar geworden Australische regisseur Bruce Beresford, die eerder ondermeer *Driving Miss Daisy* en *Double Jeopardy* maakte. *Mao's Last Dancer* is Beresford's 34ste film.

Het verhaal van het Chinese danstalent dat de wijk neemt naar de Verenigde Staten is fraai verfilmd, maar het merendeel van de professionele recensenten zei diepgang in de film te missen en vindt *Mao's Last Dancer* te veel een ouderwets (televisie)drama. Oordeel zelf.

De film wordt afgwisselend vertoond met *Agora*, het historische drama van de Spaanse alleskunner Alejandro Amenábar, de regisseur die met het onvergelijkbaar mooie *Mar adentro* wat mij betreft filmgeschiedenis heeft geschreven. *Agora* gaat over de slaaf die in het klassieke Rome, in de vierde eeuw na Christus, verliefd wordt op zijn meesteres. Rachel Weisz speelt een indrukwekkende hoofdrol in deze film.

Zij die ooit, ruim tien jaar geleden, het verrukkelijke *Happiness* hebben gezien, zullen ook het 'vervolg' *Life During Wartime* ongetwijfeld willen zien. Met *Happiness* heeft de onafhankelijke Amerikaanse regisseur Todd Soloncz zich een vaste schare fans verworven. Jammer genoeg heb ik *Life During Wartime* begin februari in Rotterdam gemist; ik had er de kaarten voor, maar de film werd op het laatste moment op een ander tijdstip geprogrammeerd. In afgwisseling met *J'ai tué ma mère* draaien we *Amália*, de

biopic, het levensverhaal van de fado-koningin Amália Rodrigues. Weet dat de film in meer dan één opzicht bijzonder is; het betreft ook nog 'ns de enig beschikbare kopie die in roulatie is gebracht.

De tweede helft van september vertonen we naast *Ondine* ook *Nordwand*, de fascinerende verfilming van de eerste, succesvolle beklimming van de beruchte Eiger via de tot dan toe onbedwingbare noordwand, vóór 1936 vooral bekend onder de naam 'moordwand'. Het is het verhaal van de eerste bergbeklimmers, de Duitsers Kurz en Hinterstoisser, die er in slagen de top van de Eiger via de moeilijkste helling te bedwingen.

De landelijke filmpers was vrijwel unaniem laaiend enthousiast over *Ajami* van de Israelische regisseurs Scandar Opti en Yaron Shani. *Ajami* is een mozaïekvertelling over de belevenissen van politiemensen, criminelen en 'gewone' burgers in een wijk van de havenstad Jaffa, onderdeel van de stad Tel Aviv. *Ajami* draaien we afgwisselend met *Fantastic Mr. Fox*.

Op de laatste dag van deze maand vertonen we *Me and Orson Welles*, het verhaal over een 17-jarige jongen die droomt van een carrière op Broadway, wiens droom aanvankelijk bewaarheid lijkt te worden, maar die uiteindelijk een geheel andere wending krijgt.

In de volgende Take, die voor oktober, kom ik daar nog op terug. En dat geldt ook voor *Mères en filles*, een intens Frans familiedrama met ondermeer Cathérine Deneuve in één van de hoofdrollen, de film die we eveneens in de eerste week van oktober hebben geprogrammeerd.

Tenslotte ... vrijwilliger(s) gezocht!

Het Parkfilmhuis draait vrijwel volledig met vrijwilligers. Zo'n 19 kaartverkopers, 18 filmoperateurs en 19 ladderbezorgers zorgen er telkens weer voor dat u vrijwel dagelijks van ons filmaanbod kunt genieten. Vrijwilligers die vaak al jaren lang, een aantal zelfs al sinds de opening van het Parkfilmhuis, actief zijn. Heel soms stopt er iemand of is een vrijwilliger wat minder vaak beschikbaar. Daarom zijn we nu op zoek naar één of twee vrijwilligers die ons team van **kaartverkopers** zouden willen versterken én daarvoor in het weekend (met name vrijdag vroege voorstelling en zondag) beschikbaar zijn. Stuur even een mailtje naar algemeen@parkfilmhuis.nl en wij nemen contact met u op

[Uitschrijven](#) voor deze nieuwsbrief